

Arrest

nr. 269 664 van 14 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De Eritrese echtgenoot van verzoekende partij komt op 6 mei 2019 in België aan en dient op 9 mei 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. Hij verklaarde Eritrea in maart 2018 verlaten te hebben. Hij stelde tevens religieus gehuwd te zijn met verzoekende partij op 14 januari 2018 in Eritrea en geen kinderen te hebben. Verder verklaarde hij dat verzoekende partij het originele document inzake het huwelijk in haar bezit heeft en hij slechts een kopie ervan op zijn telefoon. In Eritrea zou hij niet gewerkt hebben, wel in Israël in de horeca.

1.2. Op 10 maart 2020 wordt de echtgenoot van verzoekende partij erkend als vluchteling.

1.3. Op 15 maart 2021 zendt de toenmalige advocaat van de echtgenoot van verzoekende partij volgend schrijven aan de dienst vreemdelingenzaken, bureau Visa Gezinshereniging:

“(…)

In bovenvermeld dossier treed ik op als raadsman van de heer (..), erkend als vluchteling in België op 15.04.2020 en wonende te (..).

De heer (..) wenst een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade voor zijn echtgenote, mevrouw (..), en getrouwd met de heer (..) op 14.01.2018.

Clïënt verbleef tot 06.01.2021 in een woning van het OCMW gelegen te (..). Sedert 07.01.2021 verblijft cliënt in een woning te (..).

Clïënt volgt Nederlandse lessen in het kader van het inburgeringstraject.

Clïënt woonde samen met zijn echtgenote, mevrouw (..) in Eritrea.

De echtgenote van cliënt kan als familielid van een erkend vluchteling een aanvraag tot gezinshereniging indienen, waarbij zij kan genieten van de vrijstelling van de materiële voorwaarden voor gezinshereniging (stabiele en voldoende bestaansmiddelen, ziekteverzekering en een behoorlijke huisvesting van de erkende vluchteling) indien deze aanvraag wordt ingediend tijdens het eerste jaar na de toekenning van de beschermingsstatus als erkend vluchteling.

Aangezien cliënt op 15.04.2020 door de Belgische overheid erkend werd als vluchteling hebben hij en zijn echtgenote tot en met 15.04.2021 de tijd om deze aanvraag tot gezinshereniging in te dienen zonder dat zij de materiële voorwaarden voor gezinshereniging dienen te bewijzen.

Het probleem dat zich echter stelt is de oorlog in Eritrea en Ethiopië.

Clïënt heeft vernomen dat zijn echtgenote gevlucht zou zijn uit Eritrea en momenteel in Ethiopië zou verblijven doch cliënt heeft zijn echtgenote als geruime tijd niet meer kunnen bereiken en vreest dat zij momenteel gevangen wordt gehouden in een gevangenis in Ethiopië.

Clïënt heeft bijgevolg geen idee wanneer hij zijn echtgenote terug zal kunnen contacteren.

Gelet op de huidige oorlog in zowel Eritrea als Ethiopië en de onmogelijkheid van cliënt om zijn echtgenote te kunnen bereiken zijn partijen momenteel in de onmogelijkheid om de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Gelet op het gegeven dat zijn echtgenote naar alle waarschijnlijkheid naar Ethiopië gevlucht is, is het bovendien onzeker of zij zich tijdig zal kunnen wenden tot de bevoegde Belgische ambassade in Nairobi (Kenia) of het ereconsulaat in Asmara (Eritrea) en bestaat de kans dat zij zich bovendien zal dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Addis Abeba in Ethiopië.

Hiernaast is het bovendien zeer onwaarschijnlijk dat de Eritrese of Ethiopische regering haar zullen toelaten om zich tot de Belgische ambassade te wenden.

Partijen bevinden zich aldus in een situatie van overmacht waardoor zij de aanvraag tot gezinshereniging onmogelijk kunnen indienen voor het verstrijken van de periode van 1 jaar, op 15.04.2021.

Bij huidig schrijven verzoek ik u aldus om kennis te nemen van de huidige situatie van overmacht waarin partijen zich bevinden en verzoek ik u om, conform de heersende rechtspraak, de termijn van vrijstelling voor het bewijzen van de materiële voorwaarden voor gezinshereniging te willen verlengen en mij te willen bevestigen dat de vrijstelling van de materiële voorwaarden aan partijen verleend zal worden, ondanks het feit dat deze aanvraag naar alle waarschijnlijkheid laattijdig ingediend zal worden.

Kopie van huidig schrijven gaat naar de Belgische ambassade in Nairobi, de Belgische ambassade in Asmara en de Belgische ambassade in Addis Abeba.

(…)”

1.4. Op 16 augustus 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag voor de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) in bij de Belgische ambassade te Addis Abeba. Uit het aanvraagformulier blijkt dat zij verblijft te “*Ethiopie ADEWA ADDIS ABABA*”, dat zij zowel een telefoonnummer als een emailadres heeft, alsook dat zij in bezit is van een Ethiopische reistitel voor vluchtelingen, afgeleverd op 5 augustus 2021 en geldig tot 5 augustus 2024.

1.5. Op 22 november 2021 wordt de afgifte van het gevraagde visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)”

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 16/08/2021 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van G. S. K. (..), °01/04/2000 teneinde haar vermoedelijke echtgenoot T. W. K. (..), °01/05/1987 erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoegen in België.

Overwegende dat art 10§2 alinea 5 van de wet stelt dat : “de alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiaire beschermde geïsoleerd in §1 alinea 1, 4°, 5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiaire werd toegekend.

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een huwelijkscertificaat, afgeleverd door de Eritrese orthodoxe Tewahdo Kerk, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat dit document geen conforme huwelijksakte betreft maar een document afgeleverd door een religieuze instantie met betrekking tot het religieuze huwelijk.

Overwegende dat het dossier bijgevolg geen bewijs bevat dat het religieuze huwelijk werd erkend door de burgerlijke instanties.

Overwegende dat de aanvraag gezinshereniging voor mevrouw werd ingediend op 16/08/2021 terwijl haar echtgenoot reeds erkend werd als vluchteling op 10/03/2020, hetzij meer dan één jaar geleden.

Overwegende dat de aanvraag gezinshereniging niet binnen de termijn werd ingediend.

Overwegende dat de aanvraag gezinshereniging aldus meer dan één jaar na de erkenning werd ingediend, bijgevolg dient betrokkene te voldoen aan de bijkomende voorwaarden gesteld door de wet (bestaansmiddelen, geregistreerd huurcontract en ziektekostenverzekering). Echter dit is niet het geval, enkel de ziektekostenverzekering werd voorgelegd.

Overwegende dat er een schrijven door de advocaat werd voorgelegd op datum van 15 maart 2021 waarin de advocaat schrijft dat meneer erkend werd op 15/04/2020 en dat zijn echtgenote tot en met 15/04/2021 de tijd heeft om de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen zonder dat zij de materiële voorwaarden voor gezinshereniging dienen te bewijzen.

Overwegende echter dat meneer reeds erkend werd als vluchteling op 10/03/2020 en de termijn reeds verstreken was.

Overwegende dat we op de hoogte zijn van de moeilijkheden maar dat de elementen die advocaat V. (..) aanhaalt niet gestaafd zijn aan de hand van concrete bewijsstukken.

Overwegende aldus dat er geen bewijsstukken voorgelegd worden en het erg onduidelijk is wanneer mevrouw effectief vertrokken is en waar mevrouw zich bevond.

Overwegende bijgevolg dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, getekend: (..) , Attaché

Motivatie:

Betrokken(e) kan zich met beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of 6°, of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingen zaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingen zaken (www.dofi.fgov.be).
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"III. Middelen in rechte

EERSTE MIDDEL: schending van artikel 12 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, schending van artikel 8 van het EVRM, schending van de artikelen 10, 11 en 12bis Vw., schending van motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur, motiveringsplicht, hoorrecht, non-discriminatie, openbaarheid van bestuur, de transparantieplicht en de rechten van de verdediging als algemene rechtsbeginselen van de Unie

Art. 10. § 1 Vw.:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

4° (...)

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer; naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. (...)"

Artikel 11, §1, eerste lid Vw.:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven."

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast."

Art. 12bis Vw.:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten

betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

“1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en formele voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. “andere geldige bewijzen”;

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

(...)

“a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de “andere bewijzen” De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan “andere bewijzen” die “geldig” moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de “andere bewijzen” wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de “andere bewijzen” van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als “andere geldige bewijzen” van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de “andere bewijzen” al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van “andere bewijzen” 1) “Andere bewijzen” van de afstammingsband [...] 2) “Andere bewijzen” van de huwelijksband of het partnerschap De “andere bewijzen” van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name: Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd; - Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; - Religieuze akte; - Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt; - Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte; - Vervangend vonnis; - enz. “De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt: “Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.””

Artikel 12bis, §5 en §6 Vw.:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: “[d]e situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

Artikel 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: “Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden.”

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

De Commissie verwijst in verband met de documenten die kunnen gevraagd worden naar de bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten, en het feit dat dit betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst:

“Krachtens artikel 11 is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek, onverminderd de afwijking met betrekking tot officiële bewijsstukken in artikel 11, lid 2. Krachtens artikel 5, lid 2, mogen lidstaten derhalve verzoeken om documenten waaruit de gezinsband blijkt, en desgewenst gesprekken houden en ander onderzoek verrichten, indien dat noodzakelijk wordt geacht. De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.” (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, , COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 22).

De lidstaten hebben geen beoordelingsmarge om bij het ontbreken van officiële documenten andere bewijsmiddelen in ontvangst te nemen:

"In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen "ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband" in aanmerking moeten nemen. Aangezien dergelijke "andere bewijsmiddelen" moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge. Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen. Voorbeelden van "andere bewijsmiddelen" voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten. Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt⁷². De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen". (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23).

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22).

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55e1cf2.html>)

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet in een individualiseringsplicht: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

De Commissie geeft aan hoe belangrijk die individualiseringsplicht is:

"De lidstaten moeten het evenredigheidsbeginsel toepassen bij de beoordeling van een bepaald verzoek. Overeenkomstig artikel 6, lid 2, tweede alinea, moeten de lidstaten bij de besluitvorming de specifieke omstandigheden van een individueel geval (artikel 17) en de ernst van de inbreuk of het soort inbreuk op de openbare orde of de openbare veiligheid in overweging nemen, of het risico dat van de indiener uitgaat. Overeenkomstig overweging 14 mag gezinshereniging ook alleen om gemotiveerde redenen worden geweigerd." (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 11)

"De Commissie benadrukt dat de bepalingen in hoofdstuk V moeten worden gelezen in het licht van de beginselen die zijn opgenomen in artikel 5, lid 5, en artikel 17. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging door vluchtelingen moeten de lidstaten derhalve in ieder individueel geval alle betrokken belangen op evenwichtige en redelijke wijze beoordelen en daarbij terdege rekening houden met de belangen van kinderen⁷⁰. Een factor mag afzonderlijk niet automatisch tot een beslissing leiden, maar dient altijd in aanmerking worden genomen als een van de relevante elementen⁷¹." (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 22).

"Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele

aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt⁷². De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen⁷³ ((Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23)

De Commissie heeft zelfs een heel onderdeel van de Mededeling gewijd aan de individualiseringsplicht: “Volgens het HvJ moeten de lidstaten zowel bij de tenuitvoerlegging van Richtlijn 2003/86/EG als bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen maken (zaken C-356/11 en C-357/11, O. & S., 6 december 2012, punt 81). Het HvJ is daarnaast van oordeel dat artikel 17 de lidstaten ertoe verplicht om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren te maken. Deze verplichting geldt ook wanneer de lidstaten gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid te verzoeken om bewijs dat aan bepaalde voorwaarden is voldaan (bv. inzake huisvesting, ziektekostenverzekering en inkomsten, overeenkomstig artikel 7), bij het nagaan of een kind dat ouder is dan 12 jaar en zelfstandig in de lidstaat aankomt, aan een voorwaarde voor integratie voldoet (artikel 4, lid 1, in fine), wanneer een kind dat ouder is dan 15 jaar een aanvraag indient (artikel 4, lid 6), of wanneer een minimumleeftijd voor echtgenoten geldt (artikel 4, lid 5). Afzonderlijk kan geen van deze factoren automatisch tot een beslissing leiden; er dient rekening te worden gehouden met alle relevante factoren (zaak C-540/03, Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, 27 juni 2006, punten 66, 87, 88, 99 en 100.). Voorbeelden van andere factoren zijn de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, de duur van zijn verblijf in de lidstaat, familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst; levensomstandigheden in het land van herkomst, de leeftijd van de betrokken kinderen, het feit dat een gezinslid in de lidstaat is geboren en/of opgegroeid, economische, culturele en sociale banden in de lidstaat, de afhankelijkheid van gezinsleden en de bescherming van huwelijken en/of gezinsbanden.

De lidstaten hebben een ruime beoordelingsmarge wanneer zij de relevante factoren in elk individueel geval terdege in aanmerking nemen. Ze zijn echter wel gebonden aan de beginselen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inzake eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven en de relevante jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens en het HvJ. De volgende beginselen moeten worden geëerbiedigd: alle individuele omstandigheden van een geval moeten worden geïdentificeerd en het gewicht dat aan individuele respectievelijk openbare belangen wordt gehecht, moet in soortgelijke gevallen vergelijkbaar zijn. Er moet sprake zijn van een redelijke en evenredige balans tussen de relevante individuele en openbare belangen. De lidstaten moeten expliciet vermelden waarom zij een verzoek afwijzen.” ((Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 28-29)

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

“Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht” [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren” Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van

tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen".

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM :

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, *Sen t. Nederland*, 2001, §37.)

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, *Tanda-Muzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

“1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden.”

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (Familierechtbank Luik, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

De brief dd 15 maart 2021 van de voormalige raadsman aan verwerende partij gaf een verkeerde datum aan wat betreft de datum waarop de referentiepersoon internationale bescherming kreeg. Er was geen intentie om te misleiden, gezien de bron van die informatie een beslissing van de Belgische overheid is en die informatie vastligt in het dossier zou die poging ook futiel zijn. Het is duidelijk dat het om een misverstand gaat.

De informatie die de raadsman heeft aangevoerd met betrekking tot de angst van de referentiepersoon, het feit dat hij zijn echtgenote reeds geruime tijd niet kon bereiken, vreesde dat ze werd opgesloten in een gevangenis in Ethiopië. Er werd gewezen op het risico dat de Ethiopische regering verzoekster niet zou toelaten tot de Belgische ambassade in Addis Abeba te gaan, en op de oorlogssituatie in Ethiopië.

De referentiepersoon heeft de huidige raadsman ingelicht dat verzoekster pas in februari 2021 Eritrea is kunnen ontvluchten en aankwam in Endabaguna, Tigray. Zij kon zich in Ethiopië niet registreren (noch in een vluchtelingenkamp, noch bij ARRA) en kon zij geen ‘coronapas’ bemachtigen of een vluchtelingendocument (vermoedelijk bedoelt ze een ETD), waardoor doorreizen naar Addis-Abeba onmogelijk werd. Verzoekster werd niet toegelaten om de Tigray-regio te verlaten en heeft zo'n 6 maanden moeten wachten op een kans dit wel te doen.

De Tigray regio in Ethiopië is sinds november 2020 de frontlinie van een burgeroorlog. Eritrese vluchtelingen lopen, gelet op de inmenging van de Eritrese troepen een verhoogd risico. Eens ze aankomen in Ethiopië zijn ze daar zonder enig netwerk, zonder middelen, in een staat van opperste afhankelijkheid, in een oorlogssituatie. Verwerende partij was en is hiervan op de hoogte.

Op dit moment heeft verzoeksters raadsman het administratief dossier nog niet ontvangen en is onduidelijk of verzoekster hierover gehoord werd door verwerende partij.

Het staat vast dat verwerende partij op de hoogte was en is van de administratieve hindernissen en moeilijkheden om de nodige documenten te verkrijgen om een visumaanvraag in te dienen, dit blijkt uit de documenten van MYRIA.

Verwerende partij is eveneens op de hoogte van het gegeven dat er in Ethiopië een burgeroorlog woedt, dat het front in Tigray ligt, dat er enorm veel burgerdoden zijn, en dat passage van Tigray naar Addis Abeba voor Ethiopische vluchtelingen daardoor enorm bemoeilijkt werd.

Verwerende partij geeft ook aan in de bestreden beslissing op de hoogte te zijn van de objectieve hindernissen, maar dat verzoeksters voormalige raadsman de verklaringen niet gestaafd heeft met stukken.

Uit de brief van de voormalige raadsman blijkt evenwel dat er geen communicatie was tussen de referentiepersoon en zijn echtgenote en dat er wordt gewezen op een algemeen gekende situatie, burgeroorlog in Ethiopië, en de rest zijn angsten. De vrees van de referentiepersoon voor het lot van zijn echtgenote was ook objectief gegrond.

Verwerende partij had, eens verzoekster er dan ternauwernood nog in geslaagd is een visumaanvraag in te dienen, rekening moeten houden met de voor haar gekende informatie, i.e. de objectieve administratieve hindernissen om Addis Abeba tijdig te bereiken ten gevolge van beslissingen van de lokale administraties ingegeven voor de pandemie en door de oorlogssituatie, de door de referentiepersoon aangevoerde angsten en risico's, de algemeen gekende situatie van oorlog in Ethiopië, de informatie van MYRIA over de onveiligheid en de impact op alleenstaande Eritrese vrouwelijke gezinsherenigers in Ethiopië, ...

Indien verwerende partij twijfels had over deze omstandigheden en de impact op verzoekster had ze haar moeten horen hierover.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest van 7 november 2018, K,B t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-380/17, verduidelijkt dat in geval van overschrijding van de termijn er rekening moet

gehouden worden met de vraag of er bijzondere omstandigheden zijn die het overschrijden van die termijn objectief verschoonbaar maken:

“Gelet op een en ander moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 12, lid 1, van richtlijn 2003/86 niet in de weg staat aan een nationale regeling op grond waarvan een ten behoeve van een gezinslid van een vluchteling ingediend verzoek om in aanmerking te komen voor gezinshereniging op basis van de gunstiger bepalingen van hoofdstuk V van deze richtlijn, kan worden afgewezen op grond dat dit verzoek meer dan drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de gezinshereniger is ingediend, waarbij tegelijk wel de mogelijkheid wordt geboden een nieuw verzoek in te dienen in het kader van een andere regeling, op voorwaarde dat deze regeling:

- erin voorziet dat een dergelijke weigeringsgrond niet kan worden gehanteerd in situaties waarin de te late indiening van het eerste verzoek op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is;”

Wat de ‘objectieve verschoonbaarheid’ betreft, een term die door het Hof van Justitie gehanteerd wordt, dient opgemerkt te worden dat dit niet zomaar herleid kan worden tot het concept overmacht.

Wat die ‘objectieve verschoonbaarheid’ betreft, heeft de advocaat-generaal het in diens conclusie in zaak C-380/17 over “omstandigheden” die “kunnen rechtvaardigen dat de driemaandetermijn is overschreden”, “persoonlijke omstandigheden die een eventuele termijnoverschrijding rechtvaardigen” (pnt. 69), en het feit dat de termijn in artikel 12, lid, laatste lid van de richtlijn niet mag worden aangemerkt als “fatale termijn”:

“71. Gelet op een en ander kan de in artikel 12, lid 1, derde alinea, van richtlijn 2003/86 genoemde termijn niet worden aangemerkt als fatale termijn, waarna geen beroep meer kan worden gedaan op de gunstiger regeling voor vluchtelingen die gezinshereniging beogen.”

Op welk moment deze bijzondere omstandigheden in laatste instantie dienen te worden aangevoerd, of dit op het eerste nuttige moment dient te zijn, voordat er een definitieve beslissing werd genomen of in laatste instantie op het moment dat er beroep wordt aangetekend, is vooralsnog niet verduidelijkt door het Hof van Justitie.

Evenmin is het duidelijk of een lidstaat specifieke maatregelen moet nemen om de verzoeker gezinshereniging de kans te geven dergelijke bijzondere omstandigheden in te roepen, en hoe dit precies zou dienen te gebeuren.

Het Hof van Justitie tot op heden ook nog niet geëxpliciteerd of de lidstaat rekening moet houden met relevante algemeen gekende informatie, de informatie waar ze kennis van heeft of zou moeten hebben, die als dergelijke omstandigheden kunnen gelden, zelfs wanneer een verzoeker deze niet expliciet ingeroepen heeft.

Naar analogie kan evenwel gewezen worden op de rechtspraak van het EHRM om de samenwerkingsplicht tussen lidstaat en verzoeker te verduidelijken. In het Grote Kamer arrest M.S.S. tegen België en Griekenland, maakt het EHRM er een punt van dat de Dublinprocedure zoals deze door het bestuur in België wordt toegepast geen mogelijkheid voorziet om de redenen aan te geven voor verzet tegen de overdracht naar een andere lidstaat, en dat het formulier dat het bestuur gebruikt in deze procedures geen vakje voorziet om aan te geven of er specifieke redenen zijn voor verzet tegen een overdracht naar een lidstaat. Het EHRM stelt ook dat de algemene situatie gekend was voor de Belgische staat, dat er rekening mee diende te worden gehouden, of die situatie nu specifiek werd ingeroepen door de verzoeker of niet (EHRM (GK), M.S.S. t. België en Griekenland, 21 januari 2011, §351-352).

Mutatis mutandis dient er gesteld te worden dat de gezinsherenigingsprocedure zoals die wordt toegepast in België geen mogelijkheid voorziet om de bijzondere omstandigheden aan te geven dat de aanvraag laattijdig werd ingediend, en dat het bestuur rekening moet houden met de gekende algemene omstandigheden die ertoe leiden dat het objectief verschoonbaar is dat de aanvraag laattijdig wordt ingediend.

Uw Raad heeft in arrest nr. 242 087, van 12 oktober 2020, hierover geoordeeld dat verwerende partij ertoe gehouden is in rekening te brengen of het overschrijden van de vrijstellingstermijn kan liggen aan de algemene situatie, meer specifiek, administratieve hindernissen en vertraging die voortvloeit uit de administratieve organisatie, zelfs indien deze niet worden ingeroepen bij het indienen van de aanvraag zelf maar wel als gekend dienen beschouwd te worden door verwerende partij:

« Par ailleurs, s'il est exact que ces circonstances n'ont pas été invoquées lors de l'introduction de la demande, le Conseil observe que la partie défenderesse ne pouvait ignorer la fermeture prolongée de la « maison Schengen ». Le respect du devoir de minutie, qui impose à l'administration de s'informer complètement et de procéder à un traitement minutieux des éléments qui conduisent à l'adoption d'une décision afin de statuer en parfaite connaissance de cause et dont la violation est invoquée par la partie défenderesse, prescrivait en conséquence en l'espèce de vérifier si le dépassement du délai pouvait être imputé aux aléas administratifs et retards occasionnés par la nouvelle organisation mise en place, au besoin, en sollicitant des explications auprès de la partie requérante. Il ne peut en effet être a priori

exclu, quand bien même le demandeur peut choisir la date de son rendez-vous auprès du nouveau centre de traitement des demandes de visa, que ce choix ne soit pas à son entière discrétion.

5. Il s'ensuit que prenant la décision attaquée pour les motifs qu'elle énumère, sans avoir préalablement vérifié compte-tenu de sa connaissance des circonstances particulières de la cause si celles-ci pouvaient excuser l'introduction tardive de la demande, la partie défenderesse a méconnu le devoir de minutie. »

In arrest nr. 263 741 van 16 november 2021, op pagina 19 van het arrest, oordeelt Uw Raad over een gelijkaardige situatie, een situatie waarin dient nagegaan te worden of er omstandigheden voorhanden zijn die de laattijdigheid van de aanvraag verschonen, dat de veiligheidssituatie in Somalië 'van algemene bekendheid' is, dat deze mogelijks een invloed kan hebben op de veiligheid voor Somalische onderdanen om naar Kenia te reizen, en dat de DVZ deze algemeen bekende situatie in rekening dient te brengen.

Het is de taak van de autoriteiten om bij de individuele beoordeling rekening te houden met alle relevante elementen, waaronder algemene en specifieke informatie over het land in kwestie (HvJ, 13 maart 2019, E.t. Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, C-635_17, pntn 61-62, 64 en 67).

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest in het negeren van deze informatie, had verzoekster hierover moeten horen, en had zorgvuldiger moeten motiveren over het bestaan van objectief verschoonbare omstandigheden in dit geval, gelet op de algemeen gekende veiligheidssituatie, gelet op het feit dat het de Belgische Staat is die ervoor gekozen heeft dat verzoekster de aanvraag binnen een specifieke termijn moest indienen en zich daarvoor naar een buurland moest begeven dat niet enkel in een oorlogssituatie verkeert maar waar de grens ook mee gesloten is.

Uit het laatste EASO rapport blijkt:

"When the land borders to Ethiopia opened on 11 September 2018, travel restrictions within Eritrea were lifted for most Eritreans (not for foreigners). Some sources mention that this applied also to national service members. There were no checks between Asmara and the newly opened border crossing points. 286 In April 2019, the last remaining land border crossings closed again. As of July 2019, sources inside and outside Eritrea mostly report that travel restrictions within Eritrea have not been reintroduced²⁸⁷; some of the recently arrived migrants in Ethiopia interviewed by SEM however reported that travel permits were needed to travel to the border area.²⁸⁸ It is not clear if national service members still do not need travel permits. Checkpoints and temporary roadblocks still exist" EASO Country Report, Eritrea: National service, exit and return, 2019, pg. 42, https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2019_EASO_COI_Eritrea_National_service_exit_and_return.pdf

Verwerende partij had rekening moeten houden met verzoekster haar specifieke situatie als echtgenote van een vluchteling, als gezinshereniger die een dictatuur moest ontsnappen om zelf een visumaanvraag te kunnen indienen, en als iemand die zonder netwerk in een burgeroorlog is terechtgekomen in het derde land, Ethiopië, waar de Belgische ambassade gelegen is.

Artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn laat de lidstaten de keuze in wie de visumaanvraag moet indienen, de referentiepersoon op het grondgebied of de familieleden in het herkomstland: "De lidstaten bepalen of het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging door de gezinshereniger dan wel door het gezinslid of de gezinsleden bij de bevoegde instantie van de betrokken lidstaat moet worden ingediend."

Artikel 10ter van de Vreemdelingenwet bepaalt met verwijzing naar artikelen 9 van de Vreemdelingenwet dat de visumaanvraag door de vreemdeling moet aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

België heeft geen diplomatieke of consulaire post in Eritrea. De diplomatieke post ligt in buurland Ethiopië en zoals hoger aangetoond is het quasi onmogelijk en zeer gevaarlijk om de gesloten grens over te steken om zich tot in Ethiopië te begeven om de aanvraag in te dienen.

De Europese Commissie heeft, gezaghebbend, aangegeven dat indien de lidstaat beslist dat het de familieleden zijn die het verzoek moeten indienen, de lidstaten rekening moeten houden met objectieve praktische belemmeringen, gelet op de specifieke situatie van vluchtelingen en hun familie. En dit 'vooral' wanneer zij een uiterste termijn toepassen (stuk 11, MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN DE RAAD EN HET EUROPEES PARLEMENT betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, Brussel, 3.4.2014 COM(2014) 210 final):

"Als de lidstaten er voor kiezen deze bepaling wel toe te passen, meent de Commissie niettemin dat zij de objectieve praktische belemmeringen waarmee de verzoeker te maken krijgt, in aanmerking zouden moeten nemen als een van de factoren voor de beoordeling van een individueel verzoek. Hoewel de lidstaten overeenkomstig artikel 11 en artikel 5, lid 1, zelf mogen beslissen of het verzoek moet worden ingediend door de gezinshereniger of door het gezinslid, kan de specifieke situatie van vluchtelingen en hun familieleden dit bijzonder moeilijk of onmogelijk maken. De Commissie is derhalve van mening dat

de lidstaten, vooral wanneer zij een uiterste termijn toepassen, de gezinshereniger de mogelijkheid zouden moeten bieden het verzoek op het grondgebied van de lidstaat in te dienen, teneinde het nuttig effect van het recht op gezinshereniging te waarborgen. Tot slot is de Commissie van mening dat als de termijn van drie maanden een indiener voor objectieve praktische belemmeringen stelt, de lidstaten hem de mogelijkheid moeten bieden om een gedeeltelijk verzoek in te dienen, dat wordt voltooid zodra de documenten beschikbaar worden of het opsporen met succes is afgerond. De Commissie dringt er bij de lidstaten ook op aan om tijdig duidelijke en begrijpelijke informatie over gezinshereniging te verschaffen (bijvoorbeeld wanneer de vluchtelingenstatus wordt toegekend)."

De Belgische Staat hanteert een dergelijke uiterste termijn voor visumaanvragen, art. 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet voor gezinsleden van personen met internationale bescherming namelijk een termijn van een jaar.

Artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn laat dan wel een zekere beoordelingsmarge aan de lidstaten, het Hof van Justitie heeft reeds herhaaldelijk gesteld dat deze beoordelingsmarge niet zo mag ingevuld worden dat er afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn en aan het nuttig effect ervan, rekening houdend met het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind.

Zie bijvoorbeeld HvJ, 13 maart 2019, C-635/17:

"53. De lidstaten mogen de aan hen toegekende beoordelingsmarge echter niet zodanig gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en aan het nuttig effect van richtlijn 2003/86. Bovendien volgt uit overweging 2 van die richtlijn dat deze de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) neergelegde grondrechten en beginselen erkent (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 74 en 75).

54 Derhalve moeten de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 105; 23 december 2009, Deticek, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punt 34, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 78).

55 Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 58).

Het Hof hecht bij de beoordeling van de verzoeken gezinshereniging erg veel belang aan het feit dat het niet van het handelen van de lidstaten, bijvoorbeeld de duur van de asielprocedure, mag afhangen of een gezin toegang zal hebben tot de gezinshereniging of niet:

"55 In die omstandigheden zou het feit dat het in artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 bedoelde recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop de bevoegde nationale autoriteit formeel besluit om de betrokkene als vluchteling te erkennen, en daarmee van de snelheid die die autoriteit bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming aan de dag legt, afbreuk doen aan de nuttige werking van genoemde bepaling, en niet alleen indruisen tegen het doel van deze richtlijn - het bevorderen van gezinshereniging en in dit verband bieden van bijzondere bescherming aan met name alleenstaande minderjarige vluchtelingen - maar ook tegen de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid.

56 Een dergelijke uitlegging zou immers tot gevolg hebben dat twee alleenstaande minderjarige vluchtelingen van dezelfde leeftijd die op hetzelfde tijdstip een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, wat het recht op gezinshereniging betreft verschillend zouden kunnen worden behandeld naargelang van de behandelingsduur van die verzoeken, waarop zij over het algemeen geen enkele invloed hebben en die behalve van de complexiteit van de betrokken situaties zowel kan afhangen van de werklast van de bevoegde autoriteiten als van de door de lidstaten gemaakte politieke keuzes inzake het aantal personeelsleden dat aan die autoriteiten ter beschikking wordt gesteld en inzake de vraag welke gevallen met voorrang moeten worden behandeld.

57 Bovendien zou - gelet op het feit dat de duur van een asielprocedure aanzienlijk kan zijn en dat de in dit verband in het Unierecht voorziene termijnen met name in periodes van een grote toestroom van verzoekers om internationale bescherming vaak worden overschreden - wanneer het recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop die procedure wordt afgesloten, dit aan een groot deel van de vluchtelingen die hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend als alleenstaande minderjarige, dat recht en de bescherming die artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 hun geacht wordt te bieden, kunnen ontnemen.

58 Afgezien daarvan zou een dergelijke uitlegging, in plaats van de nationale autoriteiten aan te moedigen verzoeken om internationale bescherming van alleenstaande minderjarigen met voorrang te behandelen teneinde rekening te houden met hun bijzondere kwetsbaarheid - welke mogelijkheid thans uitdrukkelijk wordt geboden door artikel 31, lid 7, onder b), van richtlijn 2013/32 - juist het tegenovergestelde effect kunnen hebben, doordat zij ingaat tegen het zowel door deze richtlijn als door de richtlijnen 2003/86 en 2011/95 nagestreefde doel om ervoor te zorgen dat, overeenkomstig artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten, het belang van het kind bij de toepassing van die richtlijnen inderdaad de eerste overweging voor de lidstaten vormt.

59 Voorts zou deze uitlegging het voor een alleenstaande minderjarige die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, absoluut onvoorzienbaar maken of hij in aanmerking zat komen voor het recht op gezinshereniging met zijn ouders, hetgeen de rechtszekerheid zou kunnen ondermijnen.

60 Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C-338/13, EU:C:2014:2092, punt 17)."

Door ervoor te kiezen het enkel mogelijk te maken dat de aanvraag gezinshereniging wordt ingediend door de familieleden van de persoon die in België internationale bescherming gekregen, en door ervoor te kiezen het enkel mogelijk te maken om de aanvraag gezinshereniging in te dienen in persoon bij de bevoegde ambassade of consulaire post, en door ervoor te kiezen geen dergelijke post in Eritrea zelf te hebben maar die te situeren in Ethiopië terwijl de grens met Ethiopië gesloten is, ligt de verantwoordelijkheid voor de toegang tot de procedure gezinshereniging bij de Belgische Staat en niet bij de individuele verzoeker en bestaat er een verhoogde verplichting om, conform hetgeen de Europese Commissie vereist, rekening te houden met objectieve praktische belemmeringen, gelet op de specifieke situatie van vluchtelingen en hun familie. En dit 'vooral' gezien de Belgische Staat een uiterste termijn hanteert die in de praktijk nog eens bijzonder onduidelijk was.

Verwerende partij motiveert gelet op de voor haar gekende informatie onvoldoende waarom er niet aanvaard wordt dat er objectieve verschoonbare omstandigheden voorhanden zijn in dit dossier die toelaten dat de aanvraag niet binnen de termijn van een jaar werd ingediend.

Verwerende partij gaat voorbij aan de specifieke situatie waarin vluchtelingen en hun familieleden zich bevinden.

Verwerende partij had rekening moeten houden met verzoekster haar extreem kwetsbare situatie en haar faciliteren om aanvullende verklaringen af te leggen.

De grondrechten maken integrerend deel uit van de algemene rechtsbeginselen waarvan het Hof de eerbiediging verzekert. Het Hof laat zich daarbij leiden door de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten alsmede door de aanwijzingen die te vinden zijn in de internationale rechtsinstrumenten inzake de bescherming van de rechten van de mens waaraan de lidstaten hebben meegewerkt of waarbij zij zich hebben aangesloten (zie met name arrest van 6 maart 2001, Connolly/Commissie, C 274/99 P, Jurispr. blz. I 1611, punt 37; arrest van 18 december 2008, zaak C 349/07, Sopropé - Organizações de Calçado Lda tegen Fazenda Pública, pnt. 33).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het recht op behoorlijk bestuur en het hoorrecht maken tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof van Justitie heeft in onder meer de arresten Mukarubega en H.N. heeft bepaald dat het recht op behoorlijk bestuur “integraal deel uitmaakt” casu quo een “afspiegeling vormt van” een algemeen beginsel van het Unierecht. (Zaak C-166/13, Mukarubega [2014], r.o. 45; Zaak C-604/12, H.N. [2014], r.o. 49). Proportionaliteit, rechtszekerheid, bescherming van gewettigd vertrouwen en de rechten van de verdediging zijn eveneens algemene rechtsbeginselen van de Unie.

Verwerende partij stelt ook dat er een niet-gelegaliseerde en niet erkende religieuze huwelijksakte werd voorgelegd.

Deze motivering is niet draagkrachtig. De Gezinsherenigingsrichtlijn vermeldt nergens dat een huwelijksakte die wordt voorgelegd als bewijs van de gezinsband gelegaliseerd moet zijn om 'echt' te kunnen worden bevonden. Daarbij is het opmerkelijk dat het gebrek aan legalisering ertoe in de weg staat een inschatting te maken van de authenticiteit van een document.

Een religieuze akte kan niet gelegaliseerd worden, dat maakt het religieuze huwelijk nog niet irrelevant voor wat betreft familieband tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Verschillende studies waarbij onderzoek werd gedaan naar de Eritrese wetgeving en praktijk inzake het afsluiten van een huwelijk bevestigen allemaal dat er drie officiële manieren zijn van huwelijk: burgerlijk huwelijk, religieus huwelijk en een traditioneel huwelijk. Uit deze studies blijkt dat het niet registreren van het huwelijk niet leidt tot de ongeldigheid van het huwelijk. De objectieve landeninformatie stelt bovendien dat er geen onderscheid wordt gemaakt, noch een hiërarchie bestaat tussen de drie vormen van het afsluiten van huwelijk en een religieus huwelijk dezelfde rechtsgevolgen heeft als een burgerlijk huwelijk. Daarenboven indien men het huwelijk zou willen registreren dan nog is het quasi onmogelijk wegens het ontbreken van een adequate infrastructuur.

“Religious or customary marriages remain two of the three forms of marriages recognized by the NCCE. The policy behind the NCCE favors registering religious or customary marriages in a register of civil status. However the reality of the country is not ripe for strictly enforcing such a requirement. In recognition of this reality failure to register such marriages does not lead to invalidity. No distinction or hierarchy is implied between the three forms of marriage. Religious or customary marriages have the same effect as civil marriage even if they are not registered.”

In een uitgebreide studie van de Universiteit van Amsterdam werd onderzoek gevoerd naar de Nederlandse gezinsherenigingsprocedure tussen Eritrese ordanen. Het onderzoek stelt vast dat de praktijk van de Nederlandse asielinstanties om gezinshereniging te weigeren tussen Eritrese echtgenoten waarbij ze stelt dat een niet-geregistreerde religieuze huwelijksakte geen bewijs levert van een officieel geldig huwelijk en Eritrese onderdanen in staat zijn om officiële documenten op te vragen aan de Eritrese overheid ernstige vragen doet reizen en enige kritiek opwerpt. De studie stelt vast dat de Eritrese wetgeving waarop de Nederlandse autoriteiten zich baseren slechts een theoretische weergave is van de Eritrese wetgeving, echter absoluut niet strookt met de realiteit in Eritrea en dus de informatie waarnaar men verwijst onbetrouwbaar is.

Verder moet worden benadrukt dat uit onderstaande informatie blijkt dat pas sinds 2015 de Eritrese wetgeving de registratie verplicht maakt. Hoewel de registratie verplicht wordt gesteld, wordt de registratie niet gelinkt aan de geldigheid van het huwelijk. Met andere woorden bepaalt de Eritrese wetgeving niet dat de niet-registratie van een huwelijk als een ongeldig huwelijk wordt beschouwd.

“3. Family Law and Registration in Eritrea

The IND bases its position that Eritreans are generally able to possess or obtain official identity documents and documents proving their family ties on information from the website of the Eritrean Ministry of Information²⁵, an EASO report on Eritrea of 2015²⁶ and a the country report of the Dutch Ministry of Foreign Affairs of 2015.²⁷ In February 2017 the Ministry of Foreign Affairs issued new country report on Eritrea. ²⁸

According to these sources, Eritrea has an electronic population register that is kept up-to-date. From those registers, transcripts can be requested for different purposes (for individuals, families, etc.). Many inhabitants possess a residence card or an identity card, which they must show on many occasions. Irrespective of their domicile, every inhabitant of Eritrea can request extracts of the civil registers in Asmara. The ‘Public Registration Office’ in Asmara issues official documents about birth, marriage, divorce, residence, associations, marital state and the family. These documents are valid in all countries. It is also possible to obtain these documents from abroad. The Eritrean representations abroad can authorise a third person. With this authorisation, a third person can apply for the required documents at the authorities in Eritrea.

The IND holds that religious marriages are recognised as 'legally valid' marriages, but only if they have been recorded in the civil registers. Further, to obtain an ID card, the applicant could contact the embassy of Sudan.

In this section we will show that there are other sources which raise doubts about the validity of the IND's position. We will first discuss some relevant history of Eritrean family law. After that we will address the registration of religious and customary marriages and the possibility to obtain identity

documents. For this purpose we will mainly refer to information from two experts: Günter Schröder (consultant and expert on the Horn of Africa²⁹) and Yohannes Amanuel (a former judge of Eritrea in civil and criminal law cases). Both experts spoke during an expert meeting on 7 March 2017.³⁰ Finally we will discuss the potential risks for family members or other third parties when they request official documents from the Eritrean authorities on behalf of an Eritrean sponsor residing in the Netherlands. (...)

3.2 Registration of religious and customary marriages

According to Article 556 of the ErCC all types of marriage are equivalent.³⁴ Marriage produces the same legal effects, whatever the form according to which it has been celebrated. No distinction shall be made as to whether the marriage has been celebrated before a civil status officer or according to the forms prescribed by religion or custom.

Registration of marriages is obligatory, under Article 113 ErCC. However; according to Amanuel the validity of the marriage is not affected by non-registration. ³⁵ Schröder points out that Article 2775 of the Final Provisions of the ErCC rules that legal situations created prior to the coming into force of the Civil Code in 2015 shall remain valid. Therefore at least all marriages contracted before May 2015 are valid marriages even if they are not registered.³⁶ According to Amanuel, there are three ways to prove marriage: registration by a civil status officer, possession of Status (testimony by four witnesses that the ceremony took place) and act of notoriety by a court. ³⁷

Both Amanuel and Schröder contend that policy behind the laws in Eritrea is to push for registering customary and religious marriages.³⁸ However; in reality registration is hard to enforce. Although the ErCC has become law in May 2015, the necessary infrastructure for full registration coverage of all civil status events does not yet exist. ³⁹ According to Schröder, the ErCC does not contain provisions how to deal with civil status events, which remained unregistered after May 2015 due to lack of capacities of the state.⁴⁰ Thus, the situation existing prior to the coming into the force of the Civil Code in respect to registration of Civil Status events still exist. A majority of Civil Status events occurring after May 2015 are still not yet registered. The overwhelming majority of such events having occurred before May 2015 remain unregistered till today. If documentary proof of the occurrence of such events is needed, the only option is to contact one of the already existing Civil Status Registration Offices and ask for a post-fact document based on other documentary evidence or witness testimonies.⁴¹

Religious institutions also issue civil status documents. All Eritrean authorities recognise birth, baptism, and marriage certificates issued by recognised religious communities as legal proof of the civil status event recorded in them. For religious marriages it is not mandatory to have a civil marriage certificate issued.

The Ministry of Foreign Affairs country report on Eritrea

Compared to this information, the official Dutch country report on Eritrea from 2017 at first sight seems to draw - with regard to registration of civil status documents – a completely different picture. From the section on 'documents' a general image arises of an orderly organised country in which everything works as designed.⁴² Only once the country report refers to practical problems. ⁴³ It quotes a confidential source, stating that it is difficult for Eritreans to obtain an identity document on short notice, due to electric power interruption, limited opening hours and absence of the civil servants. Also in many other respects, the country report leans on 'confidential sources', for instance describing the procedure for obtaining a birth certificate⁴⁴ and the non-recognition of religious marriage acts as identity document⁴⁵. The information presented in the Country Report appears to have been derived from official documents and confidential sources on how things should go, but it gives no insight in what happens in reality. In that respect, the information given by Schröder and Amanuel seems to remain uncontested and can serve as complementary information.

However, the Dutch report also contains contradicting or at least confusing information. It states - on authority of EASO - that religious marriage acts are not recognised as official marriage acts, but are used as source-document in order to have a marriage document registered at the Civil Register.⁴⁶ The purport of this passage is limited to the legal question to what extent a religious marriage act can be equated with a civil marriage act. However, it might wrongly be understood that religious marriages would not be valid as long as they are not registered in the Civil Register. This misunderstanding prominently figures in the legal discourse before the Dutch courts. In his presentation on 7 March, Amanuel criticized several judgments by Dutch Courts wrongly assuming that a religious or traditional marriage that is not registered must be considered invalid.⁴⁷ Recently the district court of Amsterdam has ruled that the State Secretary of Security and Justice had given insufficient reasons why a religious marriage, which is not registered in the Kebabi register, is not *va lid*. ⁴⁸ (...)

3.5. Conclusion

On the basis of the information of Schröder and Amanuel the IND's position that religious or customary marriages are only valid if they are registered and can thus be proved with official documents, may be questioned. Furthermore various sources referred to in the EASO report and the Dutch Ministry of

Foreign Affairs country report of 2015 confirm that it is very difficult to obtain identity documents from the Eritrean authorities. 59 Finally several reports substantiate that it may be dangerous for family members and other third parties to request the Eritrean authorities to issue official documents on behalf of an Eritrean asylum status holder in the Netherlands. 60 The answer to the first research question of this expert opinion is thus that the rejection by the IND of the explanation of Eritrean sponsor for the lack of official documentation is not based on sufficient and reliable country of origin information. /As a result, the strict application of the concept of bewijsnood may make it very difficult or even impossible for Eritrean asylum status holders to reunite with their family members."

Er zijn ook goede redenen te vinden in het gehoorverslag op het CGVS van verzoeksters echtgenoot waarom de akte niet geregistreerd werd bij de Eritrese overheid. Ze zochten de referentiepersoon immers en wilden hem vervolgen. Toen de Eritrese overheid lucht kreeg van het huwelijk zijn ze de referentiepersoon ook gaan zoeken.

Het is echt essentieel dat verweerder in dossiers gezinshereniging met iemand die internationale bescherming geniet ook rekening houdt met de situatie van mensen die hun land ontvlucht zijn, zowel op objectief niveau, de landeninformatie, als subjectief, hun vrees en individuele situatie.

Werden verzoekster en referentiepersoon hierover gehoord dan hadden zij toelichting kunnen geven over de vorm van hun huwelijk en hadden zij bovenstaande informatie kunnen bevestigen. Verwerende partij schendt verzoekers hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij objectieve landeninformatie heeft geconsulteerd hetgeen een schending uitmaakt van haar zorgvuldigheid- en onderzoeksplicht.

Zoals hierboven reeds uiteengezet dienen de aanvragen gezinshereniging van personen die internationale bescherming genieten beoordeeld te worden met flexibiliteit en begrip voor de bijzonder precaire situatie waarin de aanvragers zich bevinden.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met wat het EHRM omschrijft in Tanda-Muzinga als "les évènements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) », wel integendeel.

Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling, rekening gehouden worden met «andere bewijselementen» die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59). Het EHRM verwijst in deze arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, TandaMuzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47)

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoekster met haar echtgenoot.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofdte van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover

hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag gezinshereniging meer dan één jaar na de erkenning als vluchteling van de te vervoegen persoon werd ingediend zodat er dient voldaan te worden aan de in de wet bijkomende gestelde voorwaarden inzake bestaansmiddelen, geregistreerd huurcontract en ziektekostenverzekering. Er worden geen bewijzen voorgelegd van de vereiste bestaansmiddelen, noch van behoorlijke huisvesting. Verder stelt de verwerende partij vast dat de advocaat van verzoekende partij een schrijven heeft voorgelegd waarin gesteld wordt dat zij tot en met 15 april 2021 de tijd heeft om haar aanvraag in te dienen, maar de verwerende partij wijst erop dat de termijn op dat moment reeds verstreken was. Zij wijst er verder op op de hoogte te zijn van de moeilijkheden maar dat de elementen waarop verzoekende partij zich beroept niet gestaafd worden aan de hand van concrete stavingstukken.

De verwerende partij oordeelt daarnaast nog dat ter staving van de verwantschapsband enkel een huwelijkscertificaat werd voorgelegd dat afgeleverd werd door een religieuze instantie en waarbij niet blijkt dat het religieus huwelijk werd erkend door de burgerlijke instanties.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Waar verzoekende partij een uitvoerig – en voornamelijk theoretisch – betoog voert over de officiële documenten aangaande de verwantschapsband en dat bij afwezigheid daarvan ook andere bewijsmiddelen moeten worden beoordeeld, wijst de Raad erop dat het motief in de bestreden beslissing dat de aanvraag meer dan een jaar na de erkenning als vluchteling van de referentiepersoon werd ingediend en dat in dat geval moet voldaan worden aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huurcontract en ziektekostenverzekering, maar dat de verzoekende partij geen bewijs voorlegt dat voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste en de vereiste van behoorlijke huisvesting, een determinerend motief betreft. De eventuele gegrondheid van de kritiek op het motief in de bestreden beslissing dat het voorgelegde huwelijkscertificaat geen conforme huwelijksakte betreft, kan derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, indien de verzoekende partij er niet in slaagt afbreuk te doen aan voormeld determinerend motief. Uit de bespreking lager slaagt de verzoekende partij er niet in hieraan afbreuk te doen. De Raad dient dan ook niet in te gaan op de kritiek tegen het motief inzake de verwantschapsband.

2.7. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet, waarvan de relevante onderdelen als volgt luiden:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(..)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(..)

§ 2

(..)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(..)

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

(..)

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

(...)”

Uit deze bepaling volgt dat het familielid, zoals *in casu* van een erkend vluchteling, niet moet voldoen aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huisvesting en ziektekostenverzekering wanneer het desbetreffende familielid de aanvraag gezinshereniging indient binnen het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Deze bepaling vormt een omzetting van de gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG waarin wordt gesteld dat het zoals *in casu* betreffende familielid van een erkend vluchteling niet moet voldoen aan de hoger vermelde voorwaarden wanneer zij de aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend binnen de drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 12 van de gezinsherenigingsrichtlijn). *In casu* heeft de Belgische wetgever deze termijn ruimer gesteld en vastgelegd op een jaar (zie voorbereidende werken bij de wet van 15 september 2006, Kamer, DOC 51 2478/001, p. 48; artikel 3.5 van voormelde richtlijn laat de lidstaten toe gunstigere bepalingen vast te stellen).

2.8. Verzoekende partij betwist niet dat de aanvraag tot gezinshereniging meer dan een jaar na de erkenning van de vluchtelingenstatus van de referentiepersoon werd ingediend. Zo blijkt dat de referentiepersoon erkend werd op 10 maart 2020 en werd de aanvraag tot gezinshereniging ingediend op 16 augustus 2021, aldus ruim een jaar en vijf maanden later.

Verzoekende partij is het evenwel oneens met de bevindingen van de verwerende partij inzake de brief van 15 maart 2021 van de voormalig raadsman van de referentiepersoon.

2.9. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat daarin het schrijven van de voormalig raadsman van de referentiepersoon van 15 maart 2021 bevindt. Daarin wordt als volgt gesteld:

“(…)

In bovenvermeld dossier treed ik op als raadsman van de heer T. W. K. (..), geboren op 01.05.1987 te Adi Bdi (Ethiopië), van Eritrese nationaliteit, erkend als vluchteling in België op 15.04.2020 en wonende te 3798 Voeren, (..), kenmerk DVZ xxxxxxxx, kenmerk CGVS xxxxxxxx, nationaal nummer xxxxxxxxxx. De heer T. (..) wenst een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade voor zijn echtgenote, mevrouw K. G. S. (..), geboren op 01.04.2000 te Barentu (Eritrea) en getrouwd met de heer T. (..) op 14.01.2018.

Clïënt verbleef tot 06.01.2021 in een woning van het OCMW gelegen te 3790 Voeren, (..). Sedert 07.01.2021 verblijft cliënt in een woning te 3798 Voeren, (..).

Clïënt volgt Nederlandse lessen in het kader van het inburgeringstraject.

Clïënt woonde samen met zijn echtgenote, mevrouw K. G. (..) in Eritrea.

De echtgenote van cliënt kan als familielid van een erkend vluchteling een aanvraag tot gezinshereniging indienen, waarbij zij kan genieten van de vrijstelling van de materiële voorwaarden voor gezinshereniging (stabiele en voldoende bestaansmiddelen, ziekteverzekering en een behoorlijke huisvesting van de erkende vluchteling) indien deze aanvraag wordt ingediend tijdens het eerste jaar na de toekenning van de beschermingsstatus als erkend vluchteling.

Aangezien cliënt op 15.04.2020 door de Belgische overheid erkend werd als vluchteling hebben hij en zijn echtgenote tot en met 15.04.2021 de tijd om deze aanvraag tot gezinshereniging in te dienen zonder dat zij de materiële voorwaarden voor gezinshereniging dienen te bewijzen.

Het probleem dat zich echter stelt is de oorlog in Eritrea en Ethiopië.

Clïënt heeft vernomen dat zijn echtgenote gevlucht zou zijn uit Eritrea en momenteel in Ethiopië zou verblijven doch cliënt heeft zijn echtgenote als geruime tijd niet meer kunnen bereiken en vreest dat zij momenteel gevangen wordt gehouden in een gevangenis in Ethiopië.

Clïënt heeft bijgevolg geen idee wanneer hij zijn echtgenote terug zal kunnen contacteren.

Gelet op de huidige oorlog in zowel Eritrea als Ethiopië en de onmogelijkheid van cliënt om zijn echtgenote te kunnen bereiken zijn partijen momenteel in de onmogelijkheid om de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Gelet op het gegeven dat zijn echtgenote naar alle waarschijnlijkheid naar Ethiopië gevlucht is, is het bovendien onzeker of zij zich tijdig zal kunnen wenden tot de bevoegde Belgische ambassade in Nairobi (Kenia) of het ereconsulaat in Asmara (Eritrea) en bestaat de kans dat zij zich bovendien zal dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Addis Abeba in Ethiopië.

Hiernaast is het bovendien zeer onwaarschijnlijk dat de Eritrese of Ethiopische regering haar zullen toelaten om zich tot de Belgische ambassade te wenden.

Partijen bevinden zich aldus in een situatie van overmacht waardoor zij de aanvraag tot gezinshereniging onmogelijk kunnen indienen voor het verstrijken van de periode van 1 jaar, op 15.04.2021.

Bij huidig schrijven verzoek ik u aldus om kennis te nemen van de huidige situatie van overmacht waarin partijen zich bevinden en verzoek ik u om, conform de heersende rechtspraak, de termijn van vrijstelling voor het bewijzen van de materiële voorwaarden voor gezinshereniging te willen verlengen en mij te willen bevestigen dat de vrijstelling van de materiële voorwaarden aan partijen verleend zal worden, ondanks het feit dat deze aanvraag naar alle waarschijnlijkheid laattijdig ingediend zal worden.

Kopie van huidig schrijven gaat naar de Belgische ambassade in Nairobi, de Belgische ambassade in Asmara en de Belgische ambassade in Addis Abeba.

(…)”

2.10. In essentie blijkt uit dit schrijven dat erop gewezen wordt dat omwille van de in het schrijven uiteengezette omstandigheden verzoekende partij niet bij machte is om de aanvraag tijdig – dit is binnen het jaar na de erkenning van de referentiepersoon – in te dienen en wordt de verwerende partij gevraagd vrijstelling te verlenen van de materiële voorwaarden.

2.11. Dat de voormalig raadsman zich in voormeld schrijven al dan niet vergist heeft over de datum waarop de termijn van één jaar verstrijkt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zowel het schrijven van de advocaat als de aanvraag in elk geval na het verstrijken van de termijn van één jaar werd ingediend. Verzoekende partij betwist dit gegeven ook niet. Tenzij de verzoekende partij kan aantonen dat zij een verschoonbare reden had waarom zij de aanvraag niet binnen de termijn van één jaar kon indienen, moet zij in dat geval voldoen aan de materiële voorwaarden.

2.12. Wat betreft de ingeroepen elementen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet binnen de periode van één jaar kon indienen, heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld: *“Overwegende dat we op de hoogte zijn van de moeilijkheden maar dat de elementen die advocaat V. (...) aanhaalt niet gestaafd zijn aan de hand van concrete bewijsstukken.*

Overwegende aldus dat er geen bewijsstukken voorgelegd worden en het erg onduidelijk is wanneer mevrouw effectief vertrokken is en waar mevrouw zich bevond.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij geen concrete bewijsstukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij inderdaad buiten haar wil om verhinderd was de aanvraag binnen de termijn van één jaar, en dus ten laatste op 10 maart 2021, in te dienen.

De Raad kan de verwerende partij volgen dat *“bij gebrek aan concrete bewijsstukken” én “het erg onduidelijk is wanneer (verzoekende partij) effectief vertrokken is en waar mevrouw zich bevond”* niet kan aangenomen worden dat zij heeft aangetoond dat zij verhinderd was om de aanvraag binnen het jaar in te dienen.

De Raad stelt immers vast dat in het schrijven van de advocaat van 15 maart 2021 op zeer vage wijze wordt beweerd dat de referentiepersoon vermoedt dat de verzoekende partij naar Ethiopië is gevlucht maar dat hij haar niet meer kan bereiken en hij vreest dat ze in de gevangenis wordt vastgehouden. Uit het verzoek tot internationale bescherming van de referentiepersoon (zie stuk 2 gevoegd aan het verzoekschrift) blijkt evenwel dat de referentiepersoon in februari 2020 verklaarde dat verzoekende partij in Barentu bij haar ouders verbleef en verder dat hij nog steeds telefonisch contact had met zijn familie in Eritrea. Voor zover aldus al het betoog in het schrijven van de advocaat gevolgd zou kunnen worden dat verzoekende partij zich niet meer in verbinding kon stellen met verzoekende partij zelf, dan blijkt niet dat hij geen navraag kon doen bij zijn (schoon-)familie over de verblijfplaats van verzoekende partij of over wat er precies gebeurd is met verzoekende partij. De referentiepersoon heeft in voormeld schrijven immers ook niet gesteld dat hij geen contact meer had met zijn (schoon-)familie. Nu niet blijkt dat de referentiepersoon via familie in Eritrea zich niet nader kon informeren over het lot van verzoekende partij, is het dan ook geenszins aanvaardbaar dat de referentiepersoon blijft steken in uitermate vage beweringen over de verzoekende partij en de mogelijke obstakels voor haar om de aanvraag binnen het jaar in te dienen.

Ook bij de visumaanvraag zelf heeft verzoekende partij bovendien geen verdere duiding gegeven over waar zij zich precies bevond en wat de precieze obstakels waren die haar verhinderden de aanvraag tijdig in te dienen.

De Raad acht het dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij dat zij de in het schrijven van 15 maart 2021 aangehaalde omstandigheden niet aanvaardt als verschoonbare reden om af te zien van de verplichting te voldoen aan de materiële voorwaarden.

2.13. Thans haalt de verzoekende partij in het verzoekschrift aan dat zij pas in februari 2021 Eritrea is kunnen ontvluchten en aankwam in Tigray. Zij kon zich in Ethiopië evenwel niet registreren en zij kon evenmin een coronapas of ETD bemachtigen waardoor doorreizen naar Addis Abeba onmogelijk werd. Zij heeft zes maanden moeten wachten om de Tigray-regio te kunnen verlaten.

2.14. Evenwel nu – gelet alleen al op het schrijven van de advocaat van de referentiepersoon – de verzoekende partij niet onwetend kon zijn over het gegeven dat zij haar aanvraag laattijdig indiende en dat, om vrijgesteld te worden van de materiële voorwaarden, zij in dat geval een verschoonbare reden moest aangeven waarom zij de aanvraag niet binnen de termijn van twaalf maanden kon indienen, kan zij thans niet overtuigen met haar betoog. De Raad wijst erop dat het de verzoekende partij toekwam om bij haar aanvraag duidelijk en gedetailleerd uiteen te zetten welke elementen haar verhinderden om haar aanvraag tijdig in te dienen, temeer het eerder schrijven van de advocaat van de referentiepersoon in wezen enkel aangaf niet te weten wat er precies met de verzoekende partij was gebeurd en ook uit niks blijkt dat verzoekende partij zich in tussentijd voor haar aanvraag niet in verbinding kon stellen met

de referentiepersoon nu zij blijkens haar visumaanvraag beschikt over een telefoonnummer. De verzoekende partij geeft overigens evenmin een reden waarom zij er pas in slaagt na het weigeren van het visum de in het verzoekschrift aangehaalde redenen uiteen te zetten en waarom dit niet kon ten tijde van het indienen van de aanvraag. Haar betoog voorts als zou het visumformulier geen vakje voorzien om dergelijke redenen aan te geven, kan evenmin overtuigen om afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling. Niks verhindert de verzoekende partij immers om een stuk aangaande haar redenen te voegen aan haar aanvraag, via mail (blijkens de visumaanvraag beschikt verzoekende partij immers over een mailadres) of zelfs via de referentiepersoon het bestuur op de hoogte te stellen van deze redenen, minstens toont zij de onmogelijkheid daarvan niet aan.

2.15. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden in haar betoog dat het de verwerende partij toekwam om verzoekende partij sowieso over mogelijke hindernissen om de visumaanvraag tijdig in te dienen te horen. Door louter te wijzen op een algemene situatie zonder dat verzoekende partij bij het bestuur aannemelijk heeft gemaakt dat zijzelf onafhankelijk van haar wil verhinderd was om haar aanvraag binnen het jaar in te dienen, waarbij de Raad er nogmaals op wijst dat de Belgische wetgever veel ruimer is geweest dan de Europese wetgever inzake de termijn van vrijstelling, maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat zij moet voldoen aan de materiële voorwaarden nu niet blijkt dat zij een verschoonbare reden heeft aangetoond waarom zij de aanvraag pas één jaar en vijf maanden na de erkenning van de referentiepersoon heeft ingediend.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht, houdt dit beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeeck, *“De hoorplicht”* in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een visum met het oog op gezinshereniging. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Rijk – te verlenen. De verzoekende partij kan zich dan ook niet op een dienstige wijze beroepen op een schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partij de tijd en de gelegenheid heeft gehad om bij haar aanvraag alle relevante informatie bij te brengen om te verduidelijken waarom de aanvraag laattijdig werd ingediend, maar zij liet na dit te doen, minstens kan het schrijven van de advocaat van de referentiepersoon, zoals blijkt uit de bespreking hoger, daartoe niet volstaan.

Over de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, en het erin vervatte hoorrecht, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, wanneer de gevoerde procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81 126). De Raad wijst erop dat verzoekende partij haar eigen nalaten niet aan de verwerende partij kan verwijten en de bewijslast – die in het kader van een aanvraagprocedure principieel bij de aanvrager rust – omkeren.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte geoordeeld heeft dat zij in principe moet voldoen aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huisvesting en ziektekostenverzekering. De verzoekende partij betwist niet dat zij enkel een ziektekostenverzekering heeft voorgelegd, noch betwist zij de motieven met betrekking tot het niet voldaan zijn aan de

voorwaarden inzake bestaansmiddelen en huisvesting. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.16. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden zoals *in casu* slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 alsook de toetsing van het Grondwettelijk Hof aan artikel 8 van het EVRM in arrest nr. 121/2013, waar het GwH stelde: *“Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wil de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (HvJ, 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, punt 42; 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, Maahanmuuttovirasto, punt 71). In zoverre dat ze moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn die vereisten eveneens noodzakelijk voor « het economisch welzijn van het land », zoals bedoeld in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.” (B.11.4).”*

De Raad wijst er verder ook op dat de bestreden beslissing niet verhindert dat de verzoekende partij alsnog haar gezinsleven uitoefent in België van zodra de referentiepersoon voldoet aan de vereisten inzake bestaansmiddelen en behoorlijke huisvesting. Er blijkt geenszins dat het niet van de referentiepersoon geëist kan worden dat hij voldoet aan de ter zake gestelde voorwaarden of dat dit voor hem in zijn geval een moeilijk te overkomen hindernis vormt waardoor gezinshereniging *de facto* onmogelijk wordt gemaakt (cf. HvJ, C-380/17 en C-153/14). Indien immers blijkt dat de te vervoegen persoon geen of slechts minimale inspanningen levert om te voldoen aan de bestaansmiddelenvereiste / huisvesting en er ook geen redenen onafhankelijk van zijn wil zijn die het voor hem onoverkomelijk maken om aan deze vereisten te voldoen, dan kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat het de gezinshereniging weigert nu wel degelijk van de te vervoegen persoon kan verwacht worden te voldoen aan de inkomensvereiste / huisvestingsvereiste. In dat geval heeft de te vervoegen persoon immers wel degelijk de mogelijkheid om te voldoen aan de gestelde vereisten om gezinshereniging toe te laten. De Raad wijst er in dat verband ook op dat verzoekende partij ook gebaat is met een behoorlijke huisvesting en met een gezinshereniger die beschikt over voldoende middelen van bestaan om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden. Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wilde de wetgever immers vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (*Parl.St. Kamer, 2010-2011, DOC 53- 0443/018, p. 73*). Dezelfde betrachting geldt voor de behoorlijke huisvestingsvoorwaarde (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overweging B.18.3.).

Voorts blijkt ook niet dat de verzoekende partij ernstige hinderpalen aantoonde die haar en de referentiepersoon verhinderen hun gezinsleven elders verder te zetten. Gelet op de vluchtelingenstatus van de referentiepersoon is het evident dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in Eritrea, doch verzoekende partij toont niet aan dat zij hun gezinsleven niet elders kunnen verderzetten. In deze wijst de Raad erop dat verzoekende partij heden in Ethiopië verblijft en blijkens haar visumaanvraag in bezit is van een Ethiopische reistitel voor vluchtelingen, geldig tot 5 augustus 2024, waarbij zij niet aantoonde dat zij hun gezinsleven niet aldaar kunnen verderzetten. Bovendien herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen definitieve scheiding inhoudt en staat het verzoekende partij vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van de nodige bewijsstukken inzake de voldoende

bestaansmiddelen en de behoorlijke huisvesting? zoals bedoeld in artikel 10, §2, vijfde lid? van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.17. Een schending van de aangehaalde beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER